

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Martinou Kotouček Mikoláškovou ve věci

žalobce: **S. O., narozený X**
státní příslušník Turecké republiky
t. č. v X
zastoupený advokátem JUDr. Milanem Milerem
sídlem Na Příkopě 859/22, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 5. 1. 2022, č. j. OAM-1/LE-VL12-VL15-PS-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2022, č. j. OAM-1/LE-VL12-VL15-PS-2022, se ruší.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 8 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Milana Milera, advokáta.

Odůvodnění:

I. Obsah podání účastníků řízení

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou zdejšímu soudu dne 19. 1. 2022 se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zajistil žalobce v zařízení pro zajištění cizinců (v textu též jako „ZZC“) a podle § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovil dobu trvání jeho zajištění do

22. 4. 2022. Žalobce je aktuálně zajištěn v X, kam byl převezen na základě žádosti, neboť se v tomto zařízení nachází i jeho neteř, se kterou cestoval do Evropy.

2. Žalobce v žalobě nejprve uvedl důvody, které ho vedly k nelegálnímu překročení státní hranice a následnému podání žádosti o mezinárodní ochranu. Z Turecka vycestoval společně se svou neteří, které v zemi původu hrozí vážná újma v podobě ohrožení zdraví a na životě, neboť ji dlouhodobě týral otec, který ji nutil k navázání sexuálního styku s podstatně starším mužem, ačkoli má neteř žalobce jiného partnera, se kterým plánuje společnou budoucnost. Žalobce pomáhal neteři s útekem z vlasti. Stěžejním důvodem, pro který žalobce vycestoval ze země původu je skutečnost, že je kurdské příslušnosti a v minulosti aktivně podporoval kurdskou stranu HDP, mnohokrát se aktivně účastnil politických demonstrací a v souvislosti s tím byl opakovaně zadržen policií.
3. V žalobě obsáhle citoval z napadeného rozhodnutí část týkající se vyhodnocení okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu, z čehož žalovaný dovozoval účelovost podané žádosti, neboť žalobce k podání žádosti o mezinárodní ochranu přistoupil až předposlední den lhůty pro podání této žádosti, ač tak mohl učinit již 30. 12. 2021, kdy byl předán do ZZC. Žalovaný dále dovozoval, že v případě žalobce existují oprávněné důvody domnívat se, že bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění.
4. Žalobce předně v žalobě uvádí argumenty, kterými odůvodňuje podání žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž tyto argumenty spočívají hlavně v jeho kurdské příslušnosti a aktivním členství v kurdském hnutí HDP, zároveň uvedl i důvody, pro které mu hrozí v zemi původu smrt ze strany rodiny (otce neteře, se kterou cestoval do Evropy) a to proto, že neteři pomáhal s útekem z Turecka poté, co byla podrobována fyzickému a psychickému násilí svého otce, aby u ní vynutil domluvený sňatek se starším mužem. Žalobce tak zpochybňoval argumenty žalovaného, podle kterého měl žalobce podat žádost o mezinárodní ochranu pouze za účelem vyhnutí se správnímu vyhoštění. Žalobce výslovně uvedl, že se nachází v situaci, kdy je na jeho straně zcela nemožné se vrátit do země původu – do Turecka, neboť místní zvyklosti nepřipouští takové jednání, kterým pomáhal neteři, aby se vzepřela otci a nesouhlasila s nuceným sňatkem (za úplatu). Žalobce tak opakovaně vyslovoval argumenty, které tvoří překážku možného výkonu vyhoštění a vytýkal žalovanému, že měl jeho situaci zohlednit a že neposoudil jeho mimořádnou a krajní situaci v zemi původu.
5. Žalobce se neztotožnil s argumentací žalovaného o účelovosti podání žádosti o mezinárodní ochranu a dále namítal, že nesouhlasí s názorem žalovaného, že měl podat žádost o mezinárodní ochranu ihned po zadržení, tedy 30. 1. 2021 a nikoliv předposlední den zákonné lhůty. Podle žalobce mu tato skutečnost nemůže být přičítána k tíži, zvláště za situace, kdy podal žádost o mezinárodní ochranu v zákonné lhůtě a po řádném uvážení následků a po poradě se zástupcem, který za žalobcem dorazil za účelem porady do ZZC dne 3. 1. 2021.
6. Dále měl žalovaný podle žalobce přistoupit k mírnější formě opatření, než je zajištění, neboť žalobce sdělil jméno osoby, která byla ochotná poskytnout žalobci ubytování, a adresu, na které by se žalobce v případě propuštění ze zařízení zdržoval. Žalovaný postupoval podle názoru žalobce rutinním způsobem, když se nevypořádal se všemi uvedenými skutečnostmi.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že je z napadeného rozhodnutí zřejmé, z jakých podkladů vycházel a jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly.

Žalovaný ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný shrnul, že byl žalobce rozhodnutím ze dne 28. 12. 2021 zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 274/2021 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a byl umístěn do ZZC za účelem správního vyhoštění, jelikož se nacházel na území České republiky bez platného pobytu. O udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení, zajištění a umístění do ZZC. Z jeho výpovědi přitom nevyplynulo naprosto nic, co by mu bránilo v dřívějším podání žádosti před jeho zadržením a umístěním do ZZC. To podle názoru žalovaného nesvědčí o skutečné potřebě mezinárodní ochrany, naopak to dokazuje jednoznačnou účelovost jednání žalobce, který se snaží realizaci vyhoštění oddálit či zmařit. Z jednání žalobce je tak zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a nelze rozumně předpokládat, že by své jednání náhle změnil a respektoval by zvláštní opatření podle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Uložení zvláštních opatření by proto bylo zcela nedostačující a neúčinné. Na základě uvedeného žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

II. Obsah správního spisu

8. Soud ze správního spisu doručeného soudu dne 31. 1. 2022 zjistil, že byl žalobce zadržen dne 28. 12. 2021, neboť při kontrole Celní správou České republiky a následně cizineckou policií bylo zjištěno, že se žalobce nachází na území České republiky bez platného pobytu. Při kontrole předložil žalobce občanský průkaz Turecké republiky č. X. Dne 28. 12. 2021 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení o vyhoštění z důvodu podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Dle protokolu o výsledku ze dne 28. 12. 2021 žalobce uvedl, že je turecké státní příslušnosti, v Turecku má manželku a čtyři děti. Následně popsal, že z Istanbulu odcestoval letecky dne 23. 12. 2021 do Srbska, následně již cestoval pozemní trasou přes Maďarsko. Cílovou zemí bylo Německo. Za cestu zaplatil 3 – 4 tisíce Euro. Žalobce uvedl, že nikde o azyl nežádal, to hodlal udělat v Německu. Žalobce dále na otázku, jestli mu v případě návratu hrozí v Turecku mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest nebo jiné závažné nebezpečí, uvedl, že mu hrozí smrt. Vycestoval s neteří, protože ji chtěli rodiče provdat starému movitému muži, ona nechtěla a rodiče jí proto hrozili smrtí. Proto jí pomáhal s útekem, ale v případě návratu do země původu by byl za toto zabit on. Protokol o výsledku je opatřen v jeho závěru podpisem žalobce.
9. Žalobce byl rozhodnutím Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 28. 12. 2021, č. j. KRPA-344738-13/ČJ-2021-000022-ZSV, podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění a doba zajištění byla stanovena na 60 dnů ode dne omezení osobní svobody. Žalobce při kontrole stále opakoval slova „Kurdish“. Dále měl žalobce uvést, že je Kurd a hrozí mu nebezpečí ve formě mučení a jiného násilí. K tomuto bylo v odůvodnění rozhodnutí odkazováno na závazné stanovisko žalovaného ze dne 28. 12. 2021, č. ZS52949, ve kterém se žalovaný vyjádřil tak, že je vycestování žalobce možné, aniž by bylo citováno nebo parafrázováno odůvodnění z tohoto závazného stanoviska. Žalobci bylo orgány Policie České republiky předáno písemné poučení (informace) ze dne 28. 12. 2021, č. j. KPRA-344738-16/ČJ-2021-000022-ZSV, o právu požádat o mezinárodní ochranu ve lhůtě 7 dní ode dne, kdy byl o této

možnosti informován (§ 3b odst. 1 zákona o azylu). Žalobce byl nejprve umístěn do ZZC ve X. V ZZC ve X podal žalobce dne 3. 1. 2022 žádost o udělení mezinárodní ochrany

10. Napadeným rozhodnutím ze dne 5. 1. 2022 byl žalobce zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť měl žalovaný za to, že existují důvody se domnívat, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Správní řízení o vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců bylo s žalobcem zahájeno dne 28. 12. 2021. Žalobce si byl vědom neoprávněného vstupu na území České republiky. Žalobce, který cestoval společně se svou neteří, uvedl, že chtěl do Německa. Dále uvedl, že své neteři pomáhá z důvodu, že byla svým otcem prodávána staršímu muži za finanční úplatu za účelem sexuálního uspokojování. Žalobce překročil hranice mimo oficiální hraniční přechod úmyslně, neboť není držitelem patřičného pobytového oprávnění. Žalobce opakovaně uvedl, že je Kurd a v domovské zemi mu hrozí nebezpečí ve formě mučení a jiného násilí. Žalobce uvedl, že na území EU nemá žádné rodinné příslušníky, nesdílí společnou domácnost s občanem EU a nemá zde žádné kulturní ani společenské vazby. O mezinárodní ochranu požádal až po zadržení Policií České republiky a po zajištění a umístění do ZZC, přičemž tak učinil až předposlední den zákonné lhůty, ačkoli tak mohl učinit již od 30. 12. 2021, kdy byl předán do ZZC. Podle názoru žalovaného nelze rozumně předpokládat, že by žalobce změnil své jednání a respektoval zákon o azylu. Uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu proto žalovaný neshledal účinnými. O neúčinnosti svědčilo nejen vědomé nerespektování právního řádu, ale zejména zcela účelové jednání žalobce, když se po zajištění snažil zabránit realizaci vyhoštění žádostí o mezinárodní ochranu, ačkoli měl možnost takovou žádost podat již dříve. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný dále konstatoval, že žalobce není osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, jelikož neuvedl naprosto nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že zranitelnou osobou je. Dobu zajištění žalovaný odůvodnil tak, že doba 109 dní odpovídá maximální délce řízení ve věci mezinárodní ochrany, doručování a lhůtě 15 dní pro případné podání správní žaloby; žalobce tak bude zajištěn nejpozději do 22. 4. 2022.
11. Po vydání napadeného rozhodnutí podal žalobce žádost o sloučení rodiny – přemístění ze X do X. Ke přemístění žalobce do X došlo dne 12. 1. 2022.
12. Dne 18. 1. 2022 obdrželo ZZC od zástupce žalobce mail s přílohami, které měly osvědčovat důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu. Správní spis obsahuje překlad příkazu k zadržení vydaný na jméno žalobce, kterému byl připisován skutek propagování teroristické organizace a důvodem zadržení bylo vzetí do vazby/zatčení. Příkaz byl ze dne 12. 11. 2021.
13. Žalobce byl předvolán na 8. 2. 2022 k poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
14. Dále soud uvádí, že vychází i z obsahu správního spisu, který byl soudu poskytnut ve věci projednávané pod sp. zn. 47 A 5/2022, neboť se jedná o věc neteře žalobce, která ve správním řízení (v protokolu o výsledku ze dne 28. 12. 2021, č. j. KRPA-344739-9/ČJ-2021-000022-ZSV) uváděla informace týkající se nátlaku, který na ni měl činit její otec v souvislosti se sňatkem a skutečností, jak jí strýc (žalobce) pomáhal s útekem z Turecka a jaké případné represe jim hrozí, pokud by se do Turecka vrátili. S uvedenými skutečnostmi se tak zdejší soud seznámil z moci úřední a stejným způsobem byly známy žalované.

Ostatně i v napadeném rozhodnutí je shrnutý skutkový stav tak, že popisuje jednání žalobce a jeho neteří provázaně a společně.

III. Posouzení žaloby soudem

15. Žaloba byla podána včas, osobou oprávněnou a splňuje veškeré náležitosti kladené na žalobu proti rozhodnutí správního orgánu. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).
16. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
17. Podle § 46a odst. 3 zákona o azylu, jde-li o žadatele o udělení mezinárodní ochrany, který je zranitelnou osobou, s výjimkou osoby se zdravotním postižením, které nebrání jejímu umístění v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o jeho zajištění, pouze pokud je starší 18 let a porušil opakovaně závažným způsobem povinnost uloženou mu zvláštním opatřením.
18. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem [písm. a)] nebo osobně se hlásit ministerstvu v době jím stanovené [písm. b)].
19. Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
20. Na úvod soud připomíná, že jedním z účelů zajištění podle shora citovaného ustanovení je vytvořit podmínky pro to, aby pouze z důvodu, že cizinec podal žádost o mezinárodní ochranu, nebyla zmařena realizace vyhoštění podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016-35, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017-31). Účelem zajištění v tomto případě tedy není pouze zaručit účast žadatele v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, nýbrž zabezpečit jeho dostupnost pro policejní složky fakticky vykonávající rozhodnutí o vyhoštění pro dobu, kdy žadatel pozbyde postavení žadatele o mezinárodní ochranu a budou splněny podmínky vykonatelnosti rozhodnutí o vyhoštění (§ 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48).

21. Soud v tomto řízení přezkoumává pouze rozhodnutí o tzv. přezajištění, které se vydává v situaci, kdy cizinec poté, co byl zajištěn podle zákona o pobytu cizinců, požádá o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutí o tzv. přezajištění tak *de facto* navazuje na prvotní rozhodnutí o zajištění, přičemž je přípustné, aby rozhodnutí o tzv. přezajištění vycházelo výlučně z podkladů, které byly opatřeny v souvislosti s rozhodováním o prvotním zajištění v režimu zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42). Pokud žalovaný, který je při rozhodování o zajištění cizince striktně limitován krátkou zákonnou lhůtou, vychází z dosavadních skutkových zjištění, byť jiného orgánu (Policie České republiky), není za předpokladu dostatečnosti těchto zjištění takový postup jeho pochybením, nýbrž naopak naplněním obecné zásady hospodárnosti řízení.
22. Výkladem zajišťovacího důvodu vymezeného v ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu se zabýval Nejvyšší správní soud v již výše odkazovaném rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, a v návaznosti na rozbor související unijní právní úpravy a své vlastní předchozí judikatury konstatoval, že *„důvodem, který ospravedlňuje zajištění žadatele o mezinárodní ochranu je v tomto případě obava, že se podáním žádosti o mezinárodní ochranu snaží vyhnout realizaci správního vyhoštění. Zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu má tedy za cíl znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažení takových podmínek, které cizinci umožní vyhnout se již uloženému správnímu vyhoštění (typicky útekem a přerušením kontaktu s orgány veřejné správy). Aniž by tím byl jakkoliv předjímán výsledek řízení o mezinárodní ochraně, jedná se o preventivní opatření, které má zabezpečit dostupnost žadatele pro výkon rozhodnutí o vyhoštění pro případ, že by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně.“* Současně pak dodal, že *„[j]akkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016-38, odst. 36 a 37). Zároveň je třeba nepochybně dbát na to, že zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti.“*
23. Se shora citovanými závěry se krajský soud ztotožňuje a konstatuje, že na ně navázal Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 11. 5. 2018, č. j. 49 A 3/2018-75, publ. pod č. 3787/2018 Sb. NSS, ve kterém v právní větě uvedl, že *„[d]ospěje-li Ministerstvo vnitra k závěru, že žadatele lze zajistit podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť jeho žádost o mezinárodní ochranu je účelová a má sloužit pouze zabránění či oddálení výkonu uloženého správního vyhoštění, musí se jako předběžnou otázkou zabývat také tím, zda žadateli skutečně vyhoštění brozí, tj. zda v době vydání napadeného rozhodnutí existovalo pravomocné a (potencionálně v návaznosti na neúspěšnou žádost o mezinárodní ochranu) vykonatelné rozhodnutí o vyhoštění, popř. též tím, zda je jeho nucený výkon možný.“*
24. Žalobce přitom rozporoval, že by bylo vůbec možné jeho vycestování zpět do země původu. Jednak uváděl důvody spočívající v hrozbě smrti ze strany rodiny, která mu hrozila za to, že pomáhal neteři s útekem ze země původu, aby zabránil jejímu nucenému

sňatku, ale hlavně uváděl, že důvodem, který mu zabráňoval vrátit se zpět do země původu, je jeho kurdská příslušnost a aktivní činnost v kurdském hnutí a straně HDP.

25. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí skutečně nijak nevypořádal s tím, jestli žalobci skutečně správní vyhoštění hrozí, resp. jestli okolnosti na straně žalobce nejsou takového charakteru, že by nebylo případně uložené správní vyhoštění vykonatelné. Žalovaný na straně 1 napadeného rozhodnutí uváděl pouze informaci, že „[s]právní řízení o vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců bylo s výše jmenovaným zahájeno dne 28. 12. 2021 pod č. j. KRPA-344738/ČJ-2021-00002-ZSV, a to z důvodu, že jmenovaný pobývá na území bez oprávnění k pobytu“, a dále pak na straně 3 žalovaný pouze zopakoval a konstatoval, že „[s]e jmenovaným bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění.“ Napadené rozhodnutí tak neobsahuje žádnou úvahu žalovaného o tom, že by žalobci skutečně správní vyhoštění hrozilo. Žalovaný nijak nevyhodnotil, v jaké situaci se žalobce nachází, a zda je vůbec pravděpodobné, že by mohlo být o správním vyhoštění rozhodnuto kladně, případně že by mohlo být vykonáno. Dlužno poznamenat, že ve správním spise není ani žádné pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce založeno.
26. Ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu přitom podmiňuje možnost rozhodnout o zajištění žadatele o mezinárodní ochranu v přijímacím středisku, který podal tuto žádost v zařízení pro zajištění cizinců nikoli už tehdy, je-li prokázáno, že bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění tohoto žadatele, ale pouze tehdy, je-li zde důvodné se domnívat, že žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se *hrozícímu* vyhoštění. Pouhé zahájení správního řízení o vyhoštění cizince nelze vykládat jako hrozící vyhoštění.
27. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zároveň odkazoval na prohlášení žalobce, kterým se hlásil ke kurdské příslušnosti a také měl policejnímu orgánu uvést, že mu v domovské zemi hrozí nebezpečí ve formě násilí, avšak žalovaný na tuto informaci nikterak dále nereagoval. Nijak se nevypořádal ani s tvrzením, že žalobci hrozí smrt v souvislosti napomáháním neteri k útěku. Žalovaný pouze setrval v opakovaném konstatování, že byla žádost žalobce o mezinárodní ochranu podána účelově s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění, ale nijak se individualizovaně nezabýval situací žalobce a tím zda není pravděpodobné, že by pro zjištěné okolnosti nebylo žalobci správní vyhoštění ani uloženo, anebo že by nebylo vykonatelné. Prosté konstatování, že bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění, nevypovídá nic o tom, že by žalobci správní vyhoštění *hrozilo*, tedy že by bylo správní vyhoštění skutečně aktuální a velmi pravděpodobné a že by tak podání žádosti o mezinárodní ochranu mohlo oddálit správní vyhoštění a bylo skutečně motivováno pouze snahou vyhnout se hrozícímu správnímu vyhoštění.
28. Vzhledem k tomu, že žalovaný žádným způsobem neodůvodnil, z jakého důvodu má za to, že žalobci hrozí správní vyhoštění, když se nijak nevypořádal s postavením žadatele v zemi původu (kurdská příslušnost, hrozba smrti od příbuzných), přičemž skutečnosti naznačující skutečné postavení žadatele v zemi původu, které měl žalovaný k dispozici, mohou ovlivnit výsledek řízení o správním vyhoštění tak, že žalobci nebude správní vyhoštění uloženo, anebo že by nebylo rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné. Žalovaný tak zatížil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a byly tak naplněny důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí bez jednání.
29. Soud dále ještě poznamenává, že žalobce zjevně již při prvním kontaktu s cizineckou policií upozornil na skutečnost, že je Kurd (společně s neterí), a žalovanému muselo být i

bez znalosti zpráv o zemi původu z obecných informací dostupných ve sdělovacích prostředcích známo, že v Turecku dochází k trestnímu řízení s osobami kurdské příslušnosti, zejména pokud jsou politicky (a proti režimu) aktivní. Neteř žalobce v rámci výsledku upozornila na to, že její příbuzní (a strýc) jsou aktivními členy v kurdském hnutí a straně HDP, za což jim hrozí postih, dále upozornila i na to, že jsou Kurdové utlačováni ze strany státních orgánů i v tom smyslu, že jim je z důvodu jejich příslušnosti odírána i pomoc či ochrana, na kterou by jinak měli nárok. Byť žalovaný nedisponoval v době vydání napadeného rozhodnutí žádným přesvědčivým důkazem o takovém jednání, neboť až po vydání napadeného rozhodnutí doručil zástupce žalobce žalovanému překlad trestního příkazu znějícího na jméno žalobce (vydaného dne 12. 11. 2021), tak musel žalovaný požadovat shromáždění podrobnějších informací před vydáním rozhodnutí o zajištění žalobce, neboť závěry žalovaného o tom, že žalobci hrozí správní vyhoštění, jemuž se snaží zabránit účelově podanou žádostí o mezinárodní ochranu, jsou přinejmenším nepodložené a předčasné, neboť žalobce mohl být předmětem politicky motivovaného pronásledování případně i obětí fyzického násilí ze strany rodiny.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. Jak vyplývá z předchozí argumentace, žaloba je důvodná a soud tak napadené rozhodnutí bez nařízení jednání jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, resp. pro nedostatečnou skutkovou zjištění [§ 76 odst. 1 písm. a) či písm. b) s. ř. s.] zrušil. V dané situaci tak již nebylo nutné blíže zkoumat, zda obavy z neúčinnosti zvláštních opatření byly namísto a opíraly se o relevantní skutečnosti a zda žalobce splňoval kritéria zranitelné osoby.
31. Soud již nerozhodoval o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s., neboť zrušením napadeného rozhodnutí, které bylo prvním úkonem v řízení, zde již není řízení, v němž by bylo možné pokračovat (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015-36). Vyhlášením tohoto rozsudku vzniká žalovanému povinnost bezodkladně žalobce propustit ze zajištění [§ 46a odst. 13 písm. c) zákona o azylu].
32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 10 200 Kč. Tuto částku tvoří odměna za tři úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby a repliky – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů] a tři paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 3. února 2022

Mgr. Martina Kotouček Mikolášková, v. r.
samosoudkyně